

Pokoj a milost od Pána Ježíše vám přeji z mojí africké misie Zimbabwe. Věřím, že jste Velikonoce prožili v pohodě a radosti. Já jsem velikonoční svátky strávil ve farnosti Svaté rodiny v chudší čtvrti města Bulawayo, kterou nazývají Nketa. Byla to pro mne nádherná a požehnaná doba, plná nových zážitků a hlubokých dojmů. Ale protože naše elektrina a váš čas je vzácný, vzpomenu pouze některé ;-).

Poprvé jsem veřejně použil při oltáři domorodý jazyk sindebele. S bázní a nejistotou, ale přeci jsem se odhodlal, i když vím, že mne exotické zvuky tohoto jazyka ještě stále nutí nadýchnout se před každým slovem a oddechnout po každé mlaskající hlásce, pro které v latinské abecedě ani nejsou znaky. Samozřejmě, že se mi za můj výkon dostalo pochvaly, domácí mne přece musí povzbudit, když vidí, jak mi to vůbec nejde :-).

A hladem jsem také přes svátky netrpěl. Jednak lidé jsou zde ke svým kněžím velice štědrí a přináší každou neděli k oltáři jako své obětní dary vše potřebné – od toaletního papíru přes kukuřičnou mouku až po ovocný sirup. A ve farní zahradě právě dozrávají citrusové plody, takže jsem se krmil pomeranči a grepy o něco sladšími, než jsou ty v Evropě.

Provoz na faře byl velmi hustý, tak jako vždy. Málokdy mi otec Tapera stihl dopovědět nějaký ten zážitek z jeho předešlé misie v Mozambiku, protože každou chvíli se od dveří ozývalo jeho jméno. Farníci přicházeli poprosit i poděkovat za pomoc, nebo jen pozdravit svého kněze a prohodit s ním pár slov. Milým překvapením bylo, když se ve vchodu objevila malá skupinka dětí.

„Co potřebujete?“ ptá se jich otec Tapera.

„Nic,“ nesměle a přeci šibalsky se na něj usmívají dětské oči.

„Přišli jste nacvičovat tance na velikonoční obřady?“

„Ne, to už jsme zvládli včera.“

„Paráda. A teď si chcete půjčit míč?“

„Ne.“

„Máte žízeň?“

„Ne.“

„Tak proč jste přišli?“

„Přišli jsme pozdravit nového kněze.“

Opravdu mne to překvapilo, protože to bylo hned první den mého pobytu v Nkete a můj příchod nebyl ohlášen. Takže zprávy se tu šíří rychle, pousmál jsem se v duchu. Neskrývajíce svoji radost, použil jsem všechny pozdravy, co jsem se zatím stihl naučit. Nedivil jsem se, že jim to přišlo směšné – i když si touto krásnou řečí dennodenně lámu jazyk, moje výslovnost má ještě stále do té jejich daleko. Pašije se nezpívaly, protože mládež nám předvedla celý příběh poslední večeře a umučení Pána v elegantním hereckém podání. Ježíšovu loučící řeč lidé v kostele tak pozorně poslouchali, že téměř nedýchali. Během bičování Ježíše se nám všem v davu od soucitu stahovala při každé ráně tvář. A Petr zaplakal tak srdceryvně, že nás hned přešel smích z předcházejícího přiškrceného kokrhání.

Během obřadů Velkého Pátku v baru nedaleko kostela vyhrávala veselá hudba. Katolíků je tu totiž jen asi deset procent, ale volno měl v tento den každý občan, takže tržba byla asi lepší než v jiné pátky. Bolesť se mi svíraly rty, vysušené horkem neslábnoucího slunce a chladným větrem z Antarktidy, zatím co si asi tisíc věřících klekalo před kříž. Líbání se nekonalo, protože od poslední epidemie cholery je i liturgie opatrnější. Každý si však klekl na obě kolena a po letném pohlazení kříže z přetěžkého dřeva se chvíli tichounce modlil. Trvalo to dlouho, díky Pánu a díky africkému vnímání času nikdo nikam nespěchal.

Sobotní velikonoční vigilie začala u ohně, při opravdu velkém ohni. Celá farnost byla už od soumraku před kostelem, aby zpěvem a tancem povzbuzovala vysoké plameny a svoji víru v zmrtvýchvstání. Ještě tři dni potom jsme cítili stopy kouře. Ale již jsem si zvykl, že Afričanům dým vlastně voní ;-).

Křest dospělých během vigilie je zde samozřejmostí. Křtitelnice, v podobě menšího bazénu, byla úplně plná. Nadějně nové děti Církve do ní po jednom sestupovali, přičemž jim voda sahala do výše pasu a přelývala se přes okraj a tekla po celém kostele. Přesně tak i Boží milost znovuzrození rozlévala radost do všech srdcí v davu. Příznávám se, původně jsem si ten křest představoval trochu jemnější. Ale když jsem viděl, jak otec každého křtěnce popadl za krk a prudce potopil pod hladinu výkřikem: „Já Tě křtím ve jménu Otce...“ a jak potom pokřtěný lapal po dechu, uvědomil jsem si opravdovou sílu tohoto symbolu smrti a nového života. Potom jsme přijímali do svého společenství ty, kteří již dříve byli pokřtěni v jiné církvi, ale toužili se stát katolíky. Po obřadu přijetí zašeptali: „Otče, i my chceme přejít přes vodu, alespoň tak symbolicky...“ A tak již za chvíli běželi za těmi nově pokřtěnými, převléci se do suchých šatů.

V neděli jsme křtili děti od nuly do pěti let. Konečně se i děti zdejšího diakona odhodlaly ke křtu svých dětí. Diakon Rafael samozřejmě křtil také. A tak v ten den od křtitelnice, kromě běžného smíchu a pláče, se ozývalo i : „Dědo, dědo, teď mě!“

V pondělí jsem děkoval Bohu, že zde nikdo nikoho neoblévá vodou, jako na Slovensku, a že rozbitých vajíček ani podnapilých chlapíků není v ulicích více než jindy. Je to zde sice ještě volný den, ale neváží se zde na něj žádné tradice. Většina lidí jej využívá k návštěvě svých blízkých. S otcem Taperem jsme zavítali k jeho příbuzným podívat se, jak rostou děti v rodině a banány v zahradě.

Po nádherných Velikonocích jsem opět v našem misijním domečku a připravuji se na květnový pobyt na venkově, který by mi měl pomoci k lepší znalosti jazyka a africké kultury.

Děkuji, že na mne nezapomínáte ve svých modlitbách a doufám, že ty moje přináší ovoce do vašeho života.
s vděčností Kamil SVD